

nogle Aar siden selv gjort gældende, at der er et vist Hensyn, man skal tage. Jeg er — ganske tilfældig for Resten — kommen til at se, at da vi havde Ølskatten til Forhandling her i 1897, var det ærede Medlem ikke ret fornøjet med det Resultat, vi kom til, men sagde: Man lærer her i Tinget, naar Valget er mellem to Onder, at bøje sig for en afvigende Anskuelse. Det kunde det ærede Medlem den Gang, og det synes jeg ogsaa, han maatte kunne have gjort nu, saa havde den Adskillelse, som har fundet Sted, været overflødig. Det Spørgsmaal, som særlig og endelig har givet Anledning til denne Adskillelse, er Spørgsmaalet om Brændevinsafgiften; men det er ikke det eneste. De Herrer ville kunne huske, at for ikke længe siden havde vi de to direkte Skattelove til Behandling, og uagtet vi have haft dem til Behandling nu i 3—4 Aar, har det ærede Medlem aldrig ytret nogen Utilfredshed med Gennemførelsen af disse Lovforslag. Men nu komme disse Tanker frem, at det vilde være skadeligt og urigtigt at gennemføre disse 2 Skattelove, naar vi ikke faa de 2 andre med, og det kommer det ærede Medlem frem med, efter at vi i al den Tid, vi have haft disse Spørgsmaal under Forhandling, have været bestemte Modstandere af, at disse 4 Love skulde sammenkobles. Det vil det ærede Medlem gerne have, men dertil sige vi nej. Jeg tør nok sige, at vi inden for Reformpartiet er lige saa ivrige for at faa en indirekte Skattereform gennemført som det ærede Medlem, men dersom vi kunde faa en direkte Skattereform gennemført, som den foreligger, uafhængig af, om vi fik de andre Love, vilde jeg gerne se, hvorledes man vilde betragte os, naar vi kom hjem og sagde til Vælgerne: I kunne muligvis faa de 2 Skattelove, der i og for sig ere retfærdige og bringe en Ordning inden for et Omraade i Landbruget, som maa anses for i høj Grad retfærdig og fornøden; men vi have sagt nej, vi ville ogsaa have en Toldlov gennemført; ellers ville vi ikke være med. Hvis vi havde indtaget denne Stilling, vilde vi sikkert have mødt Bebrejdelser ude i Befolkningen, og vore Modstandere skulde ogsaa nok have gjort os opmærksom paa, at det var et galt Standpunkt. Thi Hovedsagen for dem er — det kan der ikke lægges Skjul paa — ikke Resultaterne, men det at komme os til Livs. Vi ere stillede akkurat efter det gamle Ord: „Tage vi Hatten op, faa vi Psygl, og gør vi det ikke, faa vi ogsaa Prygl.“ Men dertil er der jo ikke noget

at sige. Og saa kommer denne ulykkelige Brændevinslov og gør Udslaget og bringer Skilsmisse imellem os, og hvad er det for en Lov? Hvis det endda var den, som det ærede Medlem for Slagelse gerne vilde have, kunde jeg endda forstaa det; men det er det slet ikke. Det er den Lov, som Regeringen har foreslaaet i ca. 3 Aar med en mulig Forhøjelse af ca. 13 Millioner og nu med en Forhøjelse af ca. 5 Millioner. Den Beregning, som Regeringen har opstillet om, at Folk, naar Afgiften steg til 1 Kr., kun vilde drikke halvt saa meget, svæver i Luften, og ogsaa Landstingets Beregning om, at Folk med den nu foreslaaede Forhøjelse vilde drikke 20 pCt. mindre, gælder til Vandbæk. Hovedsagen er, at begge de foreliggende Skattelove ville tilføre Statskassen en betydelig Indtægt uden derfor at forringe den Beskyttelse, som Fabrikkerne, nu have og som er aldeles fabelagtig stor. Det ærede Medlem fra Slagelses Tanke om, at søge at ordne dette Forhold saaledes, at den urimelig store Beskyttelse paa dette Punkt falder bort, har vor store Sympati, det ærede Medlem kan stole paa, at dersom der en Gang skulde komme til at foreligge en Situation, hvor vi kunde opnaa for Samfundet meget store Fordele, særlig paa Toldloven, og vi saa til Gengæld skulde have en Brændevinsskat som delvis Kompensation — denne Situation foreligger slet ikke nu, det er ikke andet end Digt — vilde han hos os finde Sympati for at komme til en Skattereform med Hensyn til Brændevinen, netop paa den af ham foreslaaede Maade, saaledes at vi blive fri for den Udpumpning, som vi nu ere udsatte for af Brændevinsfabrikkerne. I det hele taget ere vi fuldt ud enige med det ærede Medlem i, at vi maa se at komme bort fra dette Udpumpningsvæsen, der sker til private Folk, til Fabrikker i forskellige Brancher. Jeg kan derfor ikke forstaa, at det ærede Medlem, der har saa fuldstændig Sympati og Tilslutning i sit Parti, vil gaa bort — fordi han paa et enkelt Punkt ikke kan faa sin Vilje — fra den Indflydelse, som han har ved at tilhøre et stort Parti, og som han muligvis en Gang kan anvende paa at gennemføre det, der ligger ham paa Sinde. Ved at gaa ud styrker han vore Modstandere og gør Partiet Skade ved sin Dygtighed og sin Vel-talenhed. Jeg er overbevist om, at hvis det ærede Medlem havde tænkt sig nogle Gange om, inden han foretog dette Skridt, vilde han ikke have gjort det.

Alle vore Modstandere ere jo enige,